

Weer een nieuw jaar in zonder Daan

Elk jaar is het anders, elk jaar voel ik mij anders. Er zijn van die dagen dat je intens verdrietig bent om het verlies van je kind. Dat is de sterfdag vooral, of nou meer de maand voorafgaand. En nooit weet je wat voor gevoel je dit keer treft. Had ik vorig jaar rond de kerstdagen best wel slikmomentjes, dit jaar heb ik er weinig last van gehad. Wel vind ik het altijd heel fijn als we de kerstkaarten schrijven dat ik dan weer even zijn naam mag opschrijven. Want dat blijven we elk jaar gewoon doen. Dit vind ik een fijn moment, een moment van echt even voelen hij doet er toe. Het boeit me allang niet meer wat andere ervan denken dat zijn naam erbij staat. Het gaat erom hoe wij ons daaronder voelen. En Daan hoort bij ons gezin, dus ook met zijn naam in de kerstkaart. De kerstdagen zijn voorbij en er komt verdriet op, ik voel het in mijn lichaam. Ik voel de tranen achter me ogen, maar ze komen niet. Ik vertel het liever ook niet aan iemand dat het er is. En dan ineens heb je op de dag dat we het oude jaar gaan afsluiten een afspraak met iemand, die me gaat begeleiden in het aanvragen van PGB. Die wilt vanalles weten, gelukkig wist ze al wat meer van me omdat dit het tweede gesprek was. Maar toch weer de vraag hoe gaat het met je. Ik voel tranen opkomen, maar ik wil het niet laten zien. Ik wil het niet vertellen, en toch hoor ik me zeggen dat ik verdrietig ben. Verdrietig om het feit dat we weer een jaar gaan afsluiten zonder Daan. Weer een nieuw jaar in gaan, zonder Daan. Alweer een jaar voorbij zonder hem. Toch wordt me een fijne jaarwisseling gewenst, en ik hoor me zeggen het is oke het komt wel goed. Waarom zeg ik dit, want zo voelt het helemaal niet. Het is niet goed dat Daan al voor het zoveelste jaar niet mee gaat. En toch weet ik dat ik vandaag en de komende dagen de nieuwjaar wensen moet aanhoren. Het eerste jaar heb ik aangegeven het niet te willen horen en kon het ook tegen

niemand zeggen of sturen. Daarna ben ik het maar gaan accepteren, het is zo. Ik moet er maar geen punt van maken. Is dat omdat de maatschappij dat van je verwacht, of voelt het ook echt prima. Nee het voelt nog steeds niet prima, maar ik accepteer het. Want wat moet je dan. Het is zoals het is, en daar kan niemand iets aan veranderen. Maar deze tijd van het jaar is soms best verdrietig. Begrijp me niet verkeerd, want ook deze tijd van het jaar is ook heel mooi. We hebben nog een prachtige zoon, en voor hem geniet ik met volle teugen van al het moois. Alle lichtjes, alle kerstbomen, alles wat erbij komt kijken. Want Max verdient dat, Max verdient een onbezorgde leven als kind. Hij moet zich niet bezig houden met een mama die verdrietig is, en toch helaas krijgt hij meer mee dan ik zou willen. Maar ik doe me best, omdat ik van mijn gezin hou. Ik geniet elke dag van die kleine aap, ik lach elke dag om en met hem. En dat zou zijn grote broer ook gewild hebben. Maar het blijft altijd een groot gemis, hoe zou het zijn als Daan er nog was. Maar gelukkig altijd verbonden met elkaar in ons hart.

Lieve Daan jij bent mijn ster, mijn lichtje in het duister. Jij wijst me de weg, hoe zwaar soms.

Mama komt er wel, met vallen en opstaan. Dit is wat ik beloof.

Een

nieuw jaar, en we zien wel wat dat ons brengt.

Nieuwe plannen en hopelijk meer stappen naar de droom
werkelijk te maken.

**mooie lichtpuntjes gewenst
voor het nieuwe jaar**

Ben jij een ouder van een overleden kind en heb je behoefde
aan lotgenoten contact kom dan eens kijken op mijn Facebook
groep Wolkenvriendjes